

SC HAKKEL

SINT-PIETERSCOLLEGE JETTE
LÉON THEODORSTRAAT 167 1090 JETTE

INHOUD

Voorwoord 3

ACTIEF

Uitdagende denksprongen 5

1, 2 en 3 op vastenvoettocht 6

Met de 4des naar Rotter- en Amsterdam 8

Bezinningsdag Ieper 5de jaar 10

Drei Tage Gemütlichkeit, Kultur und Freundschaft 12

Schakeltjes 14

Lief en leed 15

SPORTIEF

Bilal Bakkali: "Jiu-Jitsu geeft me veel energie" 16

INFORMATIEF

Lovely Intense Sweet Bewildering eye-Opening Attractive 18

STEM 19

Annie Hesjedal, rots in onze schoolse branding 20

bijspring-bijspring-bijgesprongen 23

Reisverslag ESA symposium 1-6 mei 2022, Biarritz, Frankrijk 24

Cover: vermoeide genietende zesdejaars (in Lissabon)

Cover achteraan: alle remmen los bij genietende zesdejaars tijdens de laatste 100 dagen

COLOFON

SCHAKEL

Juni 2022

driemaandelijks tijdschrift
van het Sint-Pieterscollege

REDACTIE

Erik de Schrijver

Hans De Valck

Willy Goossens

René Van Noyen

Greet Walschap

Dinaya Waeyaert

Léon Theodorstraat 167

1090 Jette

tel. 02/426 85 15

fax 02/425 47 50

E-MAIL

ASO@sint-pieterscollege.be

ADMINISTRATIE

secretariaat van het college

DRUK

Leleu Group

FOTO'S

Johan Pijpops

VERANTWOORDELIJKE

UITGEVER

Jasenska Van den Bergh

Léon Theodorstraat 167

1090 Jette

VOORWOORD

Het einde van het schooljaar is in zicht. Eindelijk. De zucht van verlichting die door de school waait is bijna voelbaar. Vooral bij ons, de zesdejaars. Het einde van het jaar betekent voor ons sowieso verandering. Sommigen gaan op kot en weten al wat ze gaan studeren. Anderen twijfelen, nog anderen hebben helemaal geen plan of zien een gap year wel zitten.

Het voelt een beetje alsof de zon op het punt staat door het wolkendek te breken, nadat we al heel wat kleine zonnestraaltjes hebben gezien. Die waren er gedurende onze hele schoolcarrière, maar toch vooral tijdens ons laatste jaar. Ze brachten warmte, ze brachten sfeer! Één van die zonnestraaltjes was voor mij het schooltoneel. Een andere gigantische beam in ons jaar was onze eindejaarsreis. Het kleurrijke Lissabon heeft de verschillende klassen en vriendengroepen omgetoverd in één grote groep, waarin iedereen met iedereen omgaat. De reis heeft ons als zesde dus dichterbij elkaar gebracht.

De spetterende eindshow van de laatste honderd dagen vormde ons zenit. Het feest begon met de verkleedweek, officieel van woensdag tot vrijdag (sorry meneer de directeur dat we ons niet konden inhouden en toch de hele week inpalmden). De zesdes straalden als nooit tevoren. Op vrijdag rondden we dan af met de show, een brunch en een bezoek aan de bowling. Het was de afsluiter van het jaar waarvan we alleen maar konden dromen. Hoewel, sommige leerkrachten zouden argumenteren dat die eer de examens toekomt ;)

Die gezellige sfeer op school helpt ook relativeren. Punten bepalen niet je hele leven. Goed is goed genoeg, want school bestaat uit zoveel meer dan schoolwerk.

Zo heb ik onlangs nog eens hummus gemaakt, zoals ik dat leerde in het vierde in de werkgroep Milieu van mevrouw Lauwers.

Zo hou ik nog steeds vrienden over aan de klastagen van het eerste jaar in Tongerlo.

Zo waren er de klimaatmarsen voor ons milieu. In het begin heette dat nog spijbelen, maar nu geeft de school zelfs toestemming.

Zo was er het schooltoneel, wat een wonderlijke ervaring. Vanaf het vierde was ik al vaste klant, of beter gezegd, crew.

Zo is er het viben met al je vrienden op de liedjes in de polyzaal.

En aan alle toekomstige zesdes, een gouden tip voor het laatste jaar: word peter of meter van een klas uit het eerste. De animator in je komt gegarandeerd naar boven bij die geweldige eerstejaars! De zangstondes rond het kampvuur zijn om nooit meer te vergeten.

Mijn conclusie: er zijn veel dingen die ik ga onthouden van mijn zes jaar op deze school en het spijt me, leerkrachten, maar de leerstof is toch echt niet het voornaamste ;) Het Sint-Pieterscollege was jarenlang een belangrijke plaats in ons leven, maar ik denk dat we allemaal aan het eind van ons Latijn zijn (voor sommigen is dat letterlijker te nemen dan voor anderen). Moe maar voldaan sluiten we dit jaar af, al zal ik, als ik heel eerlijk ben, het ook wel wat missen.

Nina Vannieuwenhuyse (6GRLA)

Op donderdag 17 maart namen alle leerlingen van de eerste graad deel aan de Kangoeroewedstrijd. Ze werden uitgedaagd met 24 originele reken-, denk- en puzzelvragen die stuk voor stuk een vonkje creativiteit en een flits van inzicht vragen. Deze vragen moesten binnen

een tijd van 75 minuten opgelost worden.

Wereldwijd nemen meer dan 70 landen en 6 miljoen leerlingen deel aan de kangoeroewedstrijd. Kangoeroe laat je ervaren dat wiskunde op elk niveau heel leuk en uitdagend kan zijn. Even je hersenactiviteit opdrijven voor een aantrekkelijke reken- of denkpuzzel is best wel gezond en een prima belevenis. Leerlingen ontdekken dat ze meer kunnen dan ze zelf denken. En wat is er leuker dan te laten zien dat je meer kan dan jouw leerkracht van je had verwacht?

Elke leerling viel in de prijzen maar in het bijzonder toch wel Vince uit 1LAC en Elliot uit 2KT! Vince haalde de hoogste score van alle leerlingen uit het eerste middelbaar en Elliot

ACTIEF Uitdagende denksprongen

haalde zelfs een plaats in de top 100 van alle deelnemers uit Vlaanderen! Gefeliciteerd Vince en Elliot!

Alessandra Salden

ACTIEF

1, 2 en 3 op stap

Op 28 maart gingen we met de leerlingen van het eerste, tweede en derde jaar op vastenvoettocht. Aan onze vastenvoettocht was een sponsoractie voorafgegaan: de leerlingen kregen enkele weken voor de wandeling van hun leerkracht godsdienst de opdracht om geld in te zamelen voor het goede doel, in dit geval Broederlijk Delen. Daarvoor kregen ze een sponsorkaart, waarmee ze langs moesten gaan bij vrienden en familie met de vraag om zich te laten sponsoren voor de tocht. In de periode van de vasten die voorafgaat aan het paasfeest staan we immers stil bij wat wij wel hebben en een ander misschien niet. Geld schenken voor het goede doel en er een wandeling aan koppelen, leek ons een geschikte activiteit voor deze periode.

Op maandag 28 maart was het dan zover. We hadden enorm veel geluk met het weer: het zonnetje scheen en de lucht was helderblauw. Slechts enkele dagen later sneeuwde het overdag, we mochten de weergoden dus erg dankbaar zijn voor dat aangename lentesonnetje.

De wandeltocht vertrok aan de Basiliek van Grimbergen, en eindigde aan de Lourdesgrot in Humbeek, deelgemeente van Grimbergen. Om te vermijden dat alle leerlingen van het eerste tot en met het derde jaar in één grote stoet zouden lopen, vertrokken de drie jaren op verschillende tijdstippen,

en werden ze in verschillende groepjes verdeeld. Voor elke groep was een aparte route voorzien, zodat er gelijktijdig verschillende groepjes konden wandelen. Van elke route werden enkele exemplaren afgedrukt, zodat niet alleen de begeleidende leerkrachten over de route beschikten, maar ook de leerlingen zelf konden proberen de weg te vinden. Op de tocht waren verschillende mooie bezienswaardigheden te bemerken, te beginnen bij de prachtige basiliek in Grimbergen. Onderweg kwamen we langs de Liermolen en de Tommenmolen. Na een tocht door het Lintbos wandelden we via pittoreske veldweggetjes naar onze eindbestemming, de grot.

Aan de Lourdesgrot konden de leerlingen hun boterhammen opeten en even tot rust komen. Bij de grot was een moderne kruisweg met verscheidene kunstwerken. Een fun fact voor de liefhebbers: aan de grot is tevens een aflevering van F. C. De Kampioenen opgenomen! Na het bezoek aan de grot kwamen de bussen iedereen weer oppikken. Alle leerlingen zijn veilig en wel weer op school geraakt.

Na afloop van de vastenvoettocht werden alle centjes geteld. In totaal zamelden onze leerlingen maar liefst €1795 in voor Broederlijk Delen, iets waar we als school heel trots op mogen zijn. Naar volgend jaar toe streven we ernaar om minstens zo'n hoog bedrag op te halen. Wij zijn fier op onze leerlingen!

Anna Bloemen

ACTIEF

Met de 4des naar Rotter- en Amsterdam

Heel wat slaperige gezichten te bespeuren op de speelplaats in de vroege ochtend van woensdag 30 maart, maar gelukkig was iedereen perfect op tijd voor de busrit richting onze eerste halte: Rotterdam. Onze chauffeur van dienst, Jolande, was niet alleen prima in het besturen van een dubbeldekker, met haar gezellige Nederlandse tongval bracht ze ons meteen in de perfecte stemming voor ons bezoekje aan de noorderburen.

Zo bereikten we al iets na 9u Rotterdam, waar we onze stapspieren meteen konden opwarmen tijdens een stadswandeling over architectuur en street art. We zagen de verschillende lagen architectuurgeschiedenis die de stad sinds het bombardement tijdens de Tweede Wereldoorlog kenmerkt en vandaag haar internationale uitstraling geeft: de Kubushuizen, de centrale bibliotheek, spectaculaire

prestigeprojecten zoals de Erasmusbrug en het duizelingwekkende spiegel-effect van het Depot Boijmans Van Beuningen. De snelle afwisseling van stijlen was eerst bevreedend, maar al snel raakten onze leerlingen geboeid. De vele murals met graffiti, sculpturen en andere artistieke interventies doorheen de stad maakten het helemaal af. Na een gezellige lunch in en rond de Markthallen stapten

we weer de bus op richting ons hostel in Noordwijk aan Zee.

Daar aangekomen was het tijd om ons op te maken voor een sportieve uitdaging op het strand: "Expeditie Robinson," spanning en avontuur verzekerd! Deze teambuildingsactiviteit was de perfecte manier om alle leerlingen van het vierde jaar beter te leren kennen. De weergoden waren ons zelfs even gunstig gezind. Het bleef

wat aan de frisse kant, maar de zon tekende present en een aantal leerlingen kon niet aan de drang weerstaan om het koele zeewater op te zoeken. Toen moest de terugtocht naar het hostel nog beginnen: een mooie maar lange - voor onze uitgehongerde leerlingen, te lange - wandeling door de duinen. Gelukkig kon iedereen weer op krachten komen op de leuke kamers en konden we aanschuiven voor een heerlijk buffet. Ook in de bar en lounge van het hostel was het gezellig vertoeven. Onze leerlingen voelden er zich onmiddellijk thuis.

Toen we de volgende ochtend door het venster keken, bleek de wereld bedekt door een dik sneeuwtapijt. Tijd om onze warmste kleren boven te halen dus, om richting onze hoofdbestemming Amsterdam te trekken. Verdeeld in groepjes maakten we kennis met het stadscentrum. Al moeten we eerlijk toegeven dat door de ijzige wind en de bijtende regen we meer van de straatstenen dan van de mooie grachtengordels hebben gezien. Zelden waren musea een meer

welkome afwisseling. Iedereen genoot van de meesterwerken in het Rijksmuseum of het Van Goghmuseum. Het bezoek aan het Anne Frank Huis zorgde dan weer voor een intense stilte en een historische ervaring die niemand onberoerd liet. Nog een laatste keer de ijskoude regen door en daar wachtte een bootje ons op om met de voltallige groep Amsterdam vanop het water te bewonderen. Hierna mocht iedereen vrij de stad in. Velen vonden snel hun weg naar de plaatselijke McDonalds, al hadden sommige leerlingen toch iets meer culinaires in gedachten. Daarna was het tijd om weer naar het hostel te trekken, waar een groep Nederlandse leerlingen onze groep kwam vervoegen. Ook een sneeuwballengevecht en een klein feestje in de bar konden niet ontbreken deze laatste avond.

Nadat alle natte sokken in de kamers waren opgeruimd en iedereen gepakt en gezakt was om te vertrekken, stond er vrijdagvoormiddag nog een speurtocht in centrum Amsterdam op het programma. De leerlingen moesten in

teams opdrachten uitvoeren en werden via een applicatie langs de bekendste toeristische trekpleisters geleid. Hier en daar liet de app verstek gaan, maar voor de meeste leerlingen was het toch een spannende race! Bovendien werden we getraakteerd op stralende zon die de ijskoude temperaturen even deed vergeten. Onderweg werden er natuurlijk allerlei souvenirs op de kop getikt, vooral Shop America, en alle "scorchin' hot" chips en andere snacks bleken erg in de smaak te vallen. Toen zat het beste van onze reis er ongeveer op. We sprongen nog snel een pontje op om Amsterdam vanop het IJ en vanuit het Eye Museum te aanschouwen, namen een leuke groepsfoto en konden moe maar voldaan onder deskundige begeleiding van Jolande weer de bus op, richting Jette.

Mieke Bleyen

ACTIEF

Bezinningsdag Ieper 5de jaar

Hoewel het vroeg opstaan was (om 7u45 al op school), was het zeker de moeite waard. We hebben veel meer locaties bezocht dan ik had verwacht. We bezochten de Pool of Peace, het Ierse Vredespark, Bayernwald, Hill 60, Tyne Cot Cemetery, de Menenpoort en het museum In Flanders Field. Behalve in het In Flanders Field museum had meneer Schauvaerts bij elk van deze locaties mooie getuigenissen en verhalen die het leed door de oorlog benadrukken. Hoewel het weer die dag niet geweldig was (sneeuw en wind), hadden we er geen tot weinig last van.

Het In Flanders Field museum in de voormiddag was erg interessant. We mochten vrij rondlopen en volgden de audio rondleiding. Het was triest om te zien hoeveel gelijkenissen er waren met de oorlog in Oekraïne nu. Repressie tegenover de bevolking, bombardementen, propaganda en fake news, gifgassen, het was er ook allemaal in de Eerste Wereldoorlog en het is terug van nooit echt uit de wereld weggeweest te zijn. Zelfs gelijkenissen tussen de epidemieën corona en de Spaanse griep zijn opmerkelijk. Bekende en minder bekende gebeurtenissen en thema's van

de oorlog kwamen er aan bod: gezichtsverminderingen, eerste gifgasaanvallen, kerstviering tussen vijanden, het patriotisme vlak voor de oorlog of de discussie over de heropbouw van Ieper bijvoorbeeld.

In het museum stond ook een computer waarmee je via familienamen overledenen uit de oorlog kon opzoeken en ook één waarmee je de kaart van Vlaanderen van nu kan vergelijken met die van tijdens de oorlogen (dus ook waar de frontlijn en loopgraven liepen). De Menenpoort bevat 55.000 namen van vermiste

Commonwealth (Groot-Brittannië en voormalige kolonies) soldaten die rond Ieper gevochten hebben. Het onwezenlijke is dat er zelfs op de poort geen plaats meer was en ze daarom verder hebben geschreven op de muren van Tyne Cot Cemetery. Dan wordt de menselijke tol van de oorlog opeens erg duidelijk en tegelijk nog moeilijker voor te stellen. De loopgraven van Bayernwald waren ook interessant om te doen. Na eerst een worsteling om binnen te raken (draaideur = uitgang, hekdeur = ingang, hierover was er verwarring bij ons), werd het duidelijk dat wat een klein lapje grond leek, een gigantisch stelsel van loopgraven

bevatte. We merkten ook dat als je niet wou dat je hoofd er werd afgeschoten in de oorlog, je krommer moest lopen dan we eerst dachten. In dat labyrint raak je wel makkelijk iemand anders kwijt, zeker als er tegenliggers zijn.

Van alle getuigenissen, dagboekpagina's en citaten die in onze bundel stonden, raakte die van Hill 60 me het meest. Het was een brief van iemand die aan de moeder van zijn vriend schrijft dat haar zoon is gesneuveld. Dat met het feit dat de hele heuvel eigenlijk een hoop puin is van explosies waaronder nog altijd soldaten liggen, zorgde wel voor even slikken. Er stonden ook wat schapen (en lammetjes) op de heuvel te grazen wat heel vredig leek.

Tot ze opeens begonnen te plassen en het hele vredige en poëtische plots verdween.

Tyne Cot Cemetery was de afsluiter van de dag en het was ook een waardige afsluiter. Op de meeste grafstenen stond er iets plechtigs of gewoon "Known unto God" (voor onbekende soldaten). Maar op sommige stond er iets rakenders: "Fondly Remembered", "Dearly Loved, Sadly Missed", "Gone But Not Forgotten" enz. Hoe jong veel van de soldaten waren, raakte ook. Na het bezoek aan Tyne Cot begon de busreis terug naar Jette waar we aankwamen rond 18u, na een erg interessante schoolreis.

Maarten Vadecastele (5LAWI)

ACTIEF

Drei Tage Gemütlichkeit, Kultur und Freundschaft

De driedaagse schoolreis naar Luik, Keulen en Bonn was voor ons, vijfdejaars, een onvergetelijke ervaring om talloze redenen! Na twee jaar thuisblijven door Corona konden er uiteindelijk terug uitstappen naar het buitenland gemaakt worden. We keken dus zeer hard uit naar deze schoolreis.

Moe en verdoofd stonden we in de vroege ochtend te wachten op de bus. Zodra iedereen er was, vertrokken we vol goede

moed. Onze eerste tussenstop was in Luik, waar we in kleine groepjes deze mooie stad bezochten en bij verschillende bezienswaardigheden raadsels moesten oplossen. Daarnaast stopten we ook even bij het bekende station van Luik, la gare de Liège-Guillemins. Een leuk feitje dat we daarbij vernamen, is dat het station ons moet doen denken aan het skelet van een walvis of de rondingen van een vrouw. Zo zou ontwerper Calatrava het bedoeld hebben. Na de tussenstop in Luik trokken

we verder naar Bonn, waar we ons beste Duits moesten bovenhalen, aangezien we allemaal een Duitser moesten interviewen over zijn of haar leven. Dit ging niet altijd even vlot, maar het was wel een leerrijk moment voor velen! Hierna vertrokken we naar de jeugdherberg, waar we de kamers verkenden en 's avonds gezellig konden vertoeven op het terras.

Op dag twee bezochten we het mooie Keulen, met zijn imposante Dom (kathedraal), interessante musea, zoals het Museum Ludwig (moderne kunst) en prachtige straten. De stadsverkenning deden we in kleine groepjes en aan elke tussenstop (beeld, monument, binnentuin...) moesten er enkele vraagjes opgelost worden. Na het museum en de tocht door de stad kregen we nog even de tijd om uit te rusten en te eten voor we terugkeerden naar de herberg.

Op de derde dag bezochten we in de voormiddag het fascinerende museum Haus der Geschichte in Bonn, dat ging over de geschiedenis van Duitsland (en de wereld) en de Duitse cultuur sinds WO II. Helaas was de tijd wat krap om overal uitgebreid uitleg over te krijgen, maar niettemin was het een uiterst interessant museum! In de namiddag werd ons de keuze voorgeschoteld tussen een fietstocht langs de Rijn of een avontuurlijke wandeltocht door het Siebengebirge aan de Rijn met als bestemming de burcht Drachenfels. Zelf kozen wij voor de fietstocht. Het was een adembenemend (en

vermoeiend, de leerkrachten gingen veel te snel!) traject, waar we halverwege in Bad Honnef normaal gezien ook de veerboot over de Rijn zouden nemen, maar we kwamen erachter dat deze sinds kort niet meer bestond, dus moesten we dezelfde route volledig terug fietsen. Ondanks deze onfortuinlijke bevinding was het toch een onvergetelijke en zeer leuke tocht!

Jammer genoeg was het hierna tijd om terug te keren naar het mooie België. Op de bus speelden we nog Duitse volksklassiekers af (zoals Sabin und Frank van Gestapo Knallmuzik voor de

geïnteresseerden), en uitgeput kwamen we uiteindelijk op school aan. Beteuterd, maar toch voldaan stapte iedereen af en keerde terug naar huis.

Kathy Korasak (5LAWE)
Simon Van Ossel (5ECWI)
Astrid Dewaele (5LAMT)
Maarten Vandecasteele (5LAWI)

Olympiades

Ook dit schooljaar namen tal van leerlingen deel aan de olympiades.

Robin (4LAB) won net zoals vorigschooljaareenmedaille op de Junior Olympiade Natuurwetenschappen. Dit jaar deed hij het met een zilveren exemplaar nog beter dan vorig jaar.

Fin uit 4WET1 en Robin en Geike, beide uit 4LAB, konden zich plaatsen voor de tweede ronde van de Junior Wiskunde Olympiade. Mehdi (4WET1) haalde zelfs de derde en laatste ronde.

Voor de Vlaamse Wiskunde Olympiade (3e graad) plaatsten Nicolas, Marine en Matice uit 6WEWI, Ruth (6LAWI), Simon (5ECWI) en

Roman (5GRWI) zich voor de tweede ronde.

Eén leerling nam deel aan de Vlaamse Chemie Olympiade nl. Marine (6WEWI). Ook zij haalde voor deze olympiade de tweede ronde.

Metallica voor koningin Mathilde

Koningin Mathilde werd in de serres van Laken verrast op een intiem concertje door vier jongeren die cello leren aan de Muziekacademie van Jette. Kathy uit 5LAWE is één van deze vier jongeren. Het concert startte met een solostuk van elke deelnemer en vervolgens speelden ze gezamenlijk een bewerking van "Nothing else matters" van Metallica.

Music for Peace

Wouter Versavel heeft dit schooljaar niet alleen een schoolkoor in het leven geroepen, hij is ook actief als dirigent van het Grimbergse kamerkoor Basaltes en het Helicante kamerkoor. Zij werkten mee aan een benefietconcert ten voordele van Oekraïense vluchtelingen in de abdijkerk van Grimbergen.

Rome

Om alle leerlingen die de richting Klassieke Talen volgen de mogelijkheid te geven Rome te aanschouwen, hebben de zesdes de vijfdes dit schooljaar vergezeld op studiereis.

LIEF & LEED

Geboortes

17/03/2022 Janne Houben, dochtertje van Annemie Verlinden (oud-Ik) en Stijn Houben

Overlijdens

23/03/2022 Natalie Valcke, oud-II 2000-2001 6GRLA

01/04/2022 Christine Vandebotermets, moeder van Bram Blancke (Ik)

11/04:2022 Jean-Marie Viaene (oud-Ik)

21/04/2022 Madeleine De Dobbeleer, moeder van Marc De Loecker (oud-Ik)

SPORTIEF

Bilal Bakkali: “Jiu-Jitsu geeft me veel energie”

Sinds zijn vierde levensjaar is Bilal Bakkali, leerling van 3EcWe, in de ban van jiu-jitsu, een gevechtssport die in het Brusselse heel wat aanhangers kent. Maar nu zitten zijn sportieve bedrijvigheden al een tijdje in de wachtkamer. Bij een ongeval met zijn step liep Bilal in maart meerdere breuken op, waarna een lange revalidatie volgde. Maar meer dan ooit is hij gemotiveerd om zo snel mogelijk zijn geliefkoosde sport te kunnen beoefenen.

“Als vierjarige knaap werd ik door mijn vader naar jiu-jitsu geleid”, start Bilal zijn verhaal. “Ik was eerst nog met taekwondo begonnen maar uiteindelijk vond ik jiu-jitsu veel leuker. Dat het de Braziliaanse variant van deze gevechtssport werd, had alles te maken met het feit dat in het Brusselse bijna uitsluitend deze vorm wordt beoefend. Natuurlijk werden er in het begin vooral spelletjes gespeeld. De echte technieken waren voor een latere fase.

Toen ik elf was, werd er ook met een tegenstander getraind. Dat trainen gebeurde in Koekelberg, meer bepaald in de club BBJJA, de Brussels Brazilian Jiu-Jitsu Academy, die nu meer dan 400 leden telt. Uiteraard heeft niet iedereen er hetzelfde doel. Voor velen is een sportieve

ontspanning de drijfveer. Mijn ambitie is echter duidelijk, ik wil het in deze sport onder leiding van mijn coach Dieter Truyen zo ver mogelijk schoppen.”

“Jiu-Jitsu wordt wel omschreven als een zachte en soepele verdedigingssport, maar er komt ook heel wat krachttraining bij kijken. Al wint uiteraard niet altijd de sterkste. Wedstrijden lopen over vier minuten. Ofwel moet je voldoende punten scoren ofwel moet je je tegenstander dankzij je dominante positie zo ver krijgen dat hij onverwijd moet afkloppen, waarna je tot overwinnaar wordt uitgeroepen. Om dat doel te bereiken, zijn je technische vaardigheden van enorm belang. Daarbij moeten uiteraard duidelijke regels gevolgd worden, zo mag je een tegenstander niet zomaar ten val brengen. Als ik twee trefwoorden mag vermelden, dan zijn dat inderdaad techniek en discipline.”

Het niveau van een atleet wordt net als in judo gekenmerkt door de kleur van de gordel. Een beginnening start met wit, daarna volgen geel, oranje en groen. Bilal, die in de club ook al zijn diensten inzet als hulptrainer voor de jongere kinderen, zit intussen met zijn blauwe gordel nog een graadje hoger. Maar ook op de kampioenschappen laat hij zich niet onbetuigd. Zo haalde hij eind december nog de nationale titel binnen. Geen wonder dat ook verder gekeken werd. In februari werd hij geselecteerd voor de Europese kampioenschappen in Rome, waar hij met de bronzen medaille gelauwerd werd. “Een heel leuke ervaring, ook al omdat we naast onze sport ook de gelegenheid kregen om de Italiaanse hoofdstad wat beter te leren kennen. Maar ik had er ook maanden lang samen met de andere clubleden keihard voor getraind, vijf dagen per week, telkens minstens anderhalf uur. En om de conditie nog te optimaliseren, ging ik geregeld duurloopjes van drie kwartier doen.”

Naast zijn ambities als competitiesporter wil Bilal ook

het beste van zichzelf geven om promotie te maken voor jiu-jitsu. “We geven met de club inderdaad initiatielessen op scholen. Ook in de jeugthuizen geven we demonstraties om jongeren aan te zetten om een degelijke sport te beoefenen. Het is toch beter om in onze club te komen trainen dan gewoon maar op straat rond

te hangen. Ik voel mijn club trouwens een beetje aan als mijn tweede thuis. De sfeer is er echt super.”

Maar dan was er die fatale dag in maart toen hij met zijn step door een wagen aangereden werd. “Ik liep meerdere breuken op. “Zowel mijn ribben als mijn sleutelbeen hadden het zwaar te verduren gekregen. Wat volgde, was een lange revalidatie. Ik heb echter nooit de moed verloren. Ik kon me ook optrekken aan de bezoeken van mijn vrienden en klasgenoten. Natuurlijk moest ik nu een aantal interessante kampen aan mij laten voorbijgaan. Zo was ik ingeschreven voor een belangrijk toernooi tijdens de maand mei in Marseille. En deze zomer stond er ook een Europees kampioenschap op mijn verlanglijstje. Niet getreurd echter, mijn tijd komt nog.”

Willy Goossens

INFORMATIEF

Lovely Intense Sweet Bewildering eye-Opening Attractive

Op donderdagnamiddag 7 april werden de zesdejaars verwacht aan de inkomhal van Zaventem. Het moment waar ze in zes jaar misschien wel het meest naar uitgekeken hebben, was aangebroken, hun eindejaarsreis naar Lissabon!

De eindejaarsreis is voor velen een hoogtepunt geweest. Het is een mooie afsluiter van onze schoolcarrière. Ook al zit je al 6 jaar met dezelfde mensen op school, toch kende je niet iedereen. In Lissabon heeft iedereen elkaar beter leren kennen, ook op andere vlakken

leerde je je medeleerlingen kennen. Op de eindejaarsreis was er plaats voor culturele dingen. Een bezoek aan Belém was dus zeker niet uit den boze. Maar vooral het aspect plezier stond deze reis centraal. Een avondspel, een stranddag of de vele tussenmomenten waar er spikeball werd gespeeld waren geweldig. Ook tijdens de avonden verveelden we ons niet, Lissabon heeft een zeer bruisend uitgaansleven. Elke avond van de week kan je wel ergens heen om je dansbenen los te laten.

Als je op reis gaat met 60 leerlingen en nog een paar leerkrachten, kan je natuurlijk niet verwachten dat alles van een leien dakje loopt. De ene verliest zijn identiteitskaart op de luchthaven net voor vertrek, de andere krijgt zijn koffer niet terug na de vlucht. Maar uiteindelijk is alles tot een goed eind gekomen.

Lissabon was voor velen een geweldige reis, een week om nooit te vergeten!

Renzo Debersaques

ACTIEF

STEM inspirerend

Zaterdag 7 mei, het is een mooie lentedag. In de Brusselse straten heerst een gezellige drukte. Vlakbij, in de Dansaertbuurt installeren enkele tientallen geïnteresseerden zich in een donkere aula, op het programma een aantal sprekers over het Nederlandstalige onderwijs in Brussel. We zijn op de inspiratiedag voor het Brusselse onderwijs.

Dit is het moment dat een gemotiveerd team van het Sint-Pieterscollege het podium inneemt met een voorbeeld van de lessen 'Open STEM in de praktijk'.

Als eerste komt Mr. Van der Niepen aan het woord. Hij kiest voor een procesmatige aanpak. Er wordt een einddoel vooropgesteld waarbij de weg ernaar toe even belangrijk is als de bestemming. De leerkracht is niet op zoek naar een welomschreven uniek resultaat dat op het einde van de rit moet afgeleverd worden. De leerlingen krijgen de ruimte om in stappen en aan hun eigen proces te

werken. Ze mogen fouten maken en het belangrijkste is dat ze hieruit leren. Wat volgt is een uiteenzetting hoe dit proces verder uitgewerkt wordt.

De uitdaging voor de leerlingen was: het zelf maken van een robotvinger. Waarbij ze een kader kregen en het traject in fasen geknipt werd. Er werd ook gevraagd om alles te documenteren. De leerlingen moeten per fase steeds aangeven wat hun verwachtingen zijn en achteraf nagaan of dit overeenkomt met wat zich in realiteit heeft voorgedaan. Ook hun eigen aanpak wordt geëvalueerd. Wonder boven wonder slagen ze er goed in om kritisch te kijken naar hun eigen werkwijze en de verbeterpunten mee te nemen voor de volgende fasen. Dat blijkt uit de getuigenissen van Liana en Luiz, 2 leerlingen uit de STEM-richting. Luiz en Liana (3NW) komen beurtelings aan het woord en vertellen de opgedane ervaringen vanuit hun perspectief. Zowel de positieve kanten als de verschillende werkpunten in

hun proces worden zeer goed toegelicht. Het publiek is onder de indruk van het schijnbare gemak waarmee Liana en Luiz hun verhaal brengen voor een grote aula met een volwassen publiek. De reacties uit het publiek geven aan dat hun boodschap goed is overgekomen en kan dienen als inspiratie voor praktijkgerichte lessen binnen de STEM-richting. Proficiat!

Hierop volgt een receptie en staan de leerlingen nog een aantal geïnteresseerden te woord. Ze beantwoorden vlot de vragen en tonen fier de robotvinger die ze zelf hebben gemaakt.

De leerlingen STEM hebben veel tijd geïnvesteerd, ook vaak 's avonds thuis, om de opdracht tot een goed einde te brengen maar dat deden ze (meestal) met plezier. De leerlingen mogen terecht fier zijn op de afgelegde weg en het resultaat!

Els Van Houdt
(mama van Luiz Palmans)

INFORMATIEF

Annie Hesjedal, rots in onze schoolse branding

Ze is een vanzelfsprekende, stille, bescheiden aanwezigheid op SPC. We merken haar eigenlijk nauwelijks op als ze in de leraarskamer de papiermanden leegt, het koffieapparaat bijvult of de vaatwasmachine laadt. We merkten dubbel wat ze allemaal voor ons doet toen ze, tegen gewoonte in, eens een tijd afwezig was. Hoog tijd voor een babbel met wellicht onze meest onmisbare collega.

Annie bracht het grootste deel van haar jeugd door in Oostende. Ze werkte daar na haar schooltijd onder meer drie jaar lang in een Italiaans ijssalon, Salvatore, waar ze leerde om prachtige ijscoupees samen te stellen - een kunst waarvan het college hopelijk nog eens gebruik zal maken. Ze leerde er hard werken en zorgen

voor veel volk tegelijkertijd, en deze vaardigheid komt haar ook nu nog van pas. Dit klinkt misschien braaf, maar wist u dat ze zich ook door vrienden aan boord van hun vissersboot liet smokkelen, zich dan verstopte tot die ver genoeg uit de haven was en dan meehielp om de vis te sorteren? Ook dat is Annie.

Als er één constante is die tijdens het interview telkens weer naar boven komt, dan is het hoe graag Annie zorgt voor mensen. Ze heeft de richting sociaal-technische wetenschappen gevolgd, is gezinshulp geweest, heeft in het hospitaal St. Rémi terwijl ze de kamers van de patiënten poetste ook hun eenzaamheid proberen te verlichten, geeft nu in het home waar haar moeder verblijft ook andere

oudjes eten, ... en hoe ze voor ons zorgt, daar hoeft geen tekening bij. Bij wie kunnen we terecht als we een papier willen weggooiden dat niet voor ieders ogen bestemd is? Als we een ongelukje hebben met een beker koffie of erger? Wie staat de leerlingen met raad en daad bij als ze hun 100-dagenviering voorbereiden? Juist. Mensen plezier doen, hen spontaan hulp bieden, zit Annie in de genen. Ze houdt ook enorm van het sociaal contact dat haar job met zich meebrengt. Het is zelfs zo dat het contact met leerkrachten en leerlingen op school haar helpt om een slechte dag weergoed te maken. Zo kijkt Annie met heimwee terug op de schoolfeesten van de lagere school, waar zij de frietjes verkocht. Ze geniet ook enorm van de positieve reacties van oud-leerlingen als die haar

tegenkomen en herkennen. De covidperiode was voor haar dan ook een harde dobber. Komen werken in een lege school was niet evident voor iemand die zo geniet van de contacten met jonge mensen. Ze miste ons. En haar jongste dochter Sania miste daardoor haar eindejaarsreis en 100-dagenviering, dat spijt haar ook. En de afschaffing van de sandwichbar - ook een gevolg van covid. Maar Annie zou zichzelf niet zijn, als ze niet ook van die periode het beste probeerde te maken: geen mensen op school geeft meer tijd om meer werk te verzetten. Ze heeft bijvoorbeeld alle ramen van de school gepoetst. Tel maar...

Elke dag is Annie trouw op post, al 34 jaar lang, want ze begon op het college in 1988. Voor al onze leerlingen en ook al voor een steeds ruimer deel van onze collega's geldt dat ze toen zelfs nog niet geboren waren. Xavier Lefebvre is al de zesde directeur die ze meemaakt, en in al die jaren heeft ze een band met het college opgebouwd die niet meer stuk te krijgen

is. Ze heeft hier dan ook al heel wat meegemaakt. Het trouwfeest van haar broer in de leerlingenrefter waarvoor toenmalig kok Didier de catering verzorgde. Het feest voor de achttiende verjaardag van haar neef in de polyzaal.

Het voetbalfeest met als thema 'Italiaanse familie' waar ze verkleed als Madonna naartoe ging, punkkapsel, zwarte gescheurde nylonkousen, nagellak en lippenstift inclusief. Op school verstoppertje spelen als iedereen naar huis is en daarbij per ongeluk het alarm van het OLC laten afgaan, zodat de politie moest gecontacteerd worden. 's Avonds bij het afsluiten per abuis een collega opsluiten die nog op school aanwezig was. Maar zonder meer de mooiste herinnering is voor Annie de speech van Paul Carlé bij de viering van haar jubileum voor 25 jaar dienst. Annie houdt van het college. Ze voelde zich er thuis zodra ze er begon te werken, en haar dochters, Natacha en Sania, zijn er zowat opgegroeid. De eindejaarsreceptie toen Natacha afscheid nam van het college vond Annie aangrijpend, want ze had toen een bijzonder goede verstandhouding met de toffe jaargenoten van Natacha. Heel begrijpelijk, want wij kennen enkelen tegenwoordig als toffe collega: Dries Verbrugge, Anko Goossens en Aaron Van Poecke. Al maakt Annie er een punt van om een

goede verstandhouding te hebben met iedereen. Zelf zal altijd vriendelijk groeten, en als ze al eens geen antwoord terugkrijgt zal ze vlug denken dat ze iets verkeerd gedaan of gezegd heeft, terwijl dit eigenlijk nooit het geval is. Leerkrachten zijn nu eenmaal soms verstrooid, dat heeft ze met de jaren geleerd. Wat ze ook geleerd heeft in al die jaren, is het clichébeeld bijstellen dat ze had van leerkrachten. Ze leerde ons als collega's anders bekijken en haar respect voor het beroep is enkel gegroeid. Ze heeft met haar eigen kinderen ondervonden dat leerkrachten hen op weg zetten, dat ze niet enkel leerden leren, maar ook leerden leven. In dat opzicht heeft Annie een bijzonder warme herinnering aan Els Fasseel, maar ze benadrukt dat onze school heel wat geëngageerde leerkrachten telt. En het heeft geloond, want Annie is terecht trots op haar dochters: Natacha volgde de richting Grieks-Latijn, studeerde nadien Toegepaste Taalkunde en is nu aan de slag bij een verzekeringskantoor, en Sania koos na Economie-Moderne Talen voor de richting Milieu-

en Preventiemanagement waar zij nu haar laatste dagen bedrijfsstage loopt.

Een warm hart voor de school, een warm hart voor kinderen. Annie zal altijd de kant van de zwakste kiezen. De gepeste leerling. De stoute leerling ook, omdat ze weet dat achter dat gedrag meestal een probleem schuilt. Ze gelooft zelf dat het lot haar bij ons op school geplaatst heeft, en daar kunnen wij alleen maar dankbaar voor zijn. Annie, we zouden je niet graag moeten missen!

Greet Walschap

Door de coronaperiode hebben sommige leerlingen op onze school onvoldoende hun basisvaardigheden in het Nederlands kunnen verwerven. Groepjes leerlingen van het derde en het vierde jaar kregen daarom dit schooljaar waar nodig extra ondersteuning voor Nederlands. Dit uitte zich in sessies na school op maandagen voor het vierde jaar en donderdagen voor het derde jaar onder de noemer 'Bijsprong'. Tijdens deze sessies lag de focus op de beheersing van vaardigheden in het Nederlands die ze zich door het afstandsonderwijs te weinig eigen hebben kunnen maken. De inhoud van deze sessies ging van het herschrijven van teksten, over het lezen van kortverhalen, het vervoegen van werkwoorden in verschillende tijden, tot het inoefenen van schooltaalwoorden. Per module werd er een onderwerp

behandeld met een groep leerlingen uit verschillende richtingen. De leerlingen in kwestie kregen een uitnodiging voor een bepaalde module waarop zij duidelijk minder op scoorden dan klasgenoten. De individuele noden van leerlingen bepaalden of ze al dan niet aanwezig dienden te zijn.

Hoewel het aan het begin van het jaar nog wat zoeken was naar concrete werkvormen om leerlingen voor een achtste lesuur gemotiveerd te krijgen, liepen de sessies vlot en productief. De leerlingen in kwestie stonden niet meteen te springen om nog een uur extra op school te vertoeven, maar al snel werd duidelijk dat bepaalde leerlingen veel baat hadden bij de sessies en deze achteraf gezien ook graag volgden. Ik herinner mij leerlingen die durfden toegeven dat ze niet begrepen hoe werkwoorden

vervoegd worden in de verleden tijd, wanneer je die/dat of de/het gebruikt, wat frequent gebruikte woorden eigenlijk betekenen... Leerlingen durfden meer vragen te stellen dan voor een volledige klasgroep. Door de groepjes zo klein mogelijk te houden en met een tiental leerlingen aan de slag te gaan, voelden de leerlingen zich gehoord. Aan het einde van het trimester gaf ik samen met meneer Verbrugge, wiskundeleerkracht van het vierde jaar, een les over het begrijpen van vraagstukken voor de les wiskunde. Op die manier werden de leerlingen geholpen voor twee vakken: twee vliegen in één klap.

Anna De Wolf

INFORMATIEF

Reisverslag ESA symposium 1-6 mei 2022, Biarritz, Frankrijk

Zondag 1 mei 2022

Na een vroeg ontwaken waren de leerlingen van het Sint-Pieterscollege volledig klaar voor het grootste privilege van hun schoolcarrière: het ESA symposium. Voluit: 25th ESA Symposium on European Rocket and Balloon Programmes and Related Research. Dit keer was Biarritz 'the place to be' en om daar te geraken hebben we flink wat vervoersmiddelen gebruikt. Om 7u 34 namen we de trein in Zellik richting Brussel Zuid. Vandaar met de bus richting Paris-Bercy/Seine. In het midden van de rit bleek de chauffeur een koffiepauze nodig te hebben daar hebben wij ook goed gebruik van gemaakt. We kwamen op schema rond 12u aan in Paris-Bercy, waar we de metro en nadien de bus namen naar de luchthaven van Paris-Orly. Na het eten, de boarding en de veiligheidscontroles waren we klaar om op 16u10 op te stijgen

richting Biarritz. We landden daar om 17u35 en konden dan met de een taxi naar ons appartement dat op 800m van Le Casino Municipal gelegen was, waar het symposium zou doorgaan. Het was een knus appartement met een ruime living, open keuken, 3 kamers,

toilet en een badkamer. Nadat we allemaal uitgepakt hadden, zijn we naar het Casino getrokken voor de registratie en de 'welcome drink'. Dit was het perfecte moment om onze eerste contacten te leggen. Dat was een Zweed van SSC (Swedish Space Corporation) en een Pool van Gdansk Technology University. We eindigden de avond met een etentje en teksten schrijven voor de presentaties en het reisverslag.

Maandag 2 mei 2022

De wekker van Alec ging af om 7u15. Om 7u45 waren we allemaal klaar om te gaan ontbijten, zodat we om 8u30 het symposium konden binnenlopen. In de voormiddag liepen er presentaties met per land een overzicht van wat ze de voorbije jaren hadden gedaan, wat betreft ballonnen en raketten. In de middag aten wij met alle deelnemers een buffet.

Dit was wel nodig na zo'n hevige voormiddag. In de namiddag liepen in 3 verschillende zalen verscheidene presentaties over astrofysica en astronomie, atmosfeerfysica, uitrusting en faciliteiten van de verschillende lanceerterreinen, technologie en infrastructuur voor sondeerraketten, biowetenschappen en technologie en infrastructuur voor ballonnen. Tijdens de koffiepauze, die tussen twee reeksen presentaties verliep, ontmoetten we twee Amerikanen van the Clemson University in South-Carolina. Zij organiseren op hun universiteit een project, waarbij leerlingen de kans krijgen om een raket te bouwen en te lanceren. Hun hoogterecord zit momenteel op 305m. Ze startten hun project in 2020 en er doen nu 16 deelnemers mee. Om 18u10 zat de werkdag erop en gingen we op weg naar 'huis' boodschappen doen voor ons avondeten en ontbijt. Voor het avondeten trakteerde M. de Schrijver ons op een lekkere groentensalade met spek. Voor de rest van de avond werkten Alec, Wietse en Marine voort aan hun presentatie die ze de volgende dag moesten geven.

Repeteren en repeteren, aan één stuk door. Tot ze klaar waren, klaar voor wat hen de volgende dag te wachten stond.

Dinsdag 3 mei 2022

Nieuwe dag, nieuwe wekker. Om de stressy voormiddag ontspannen te beginnen had Tristan als deuntje gekozen voor « Jerk it out » van Caesars Palace. Een snelle hap ging bij de meesten nog wel binnen, maar de spanning liep op naarmate de tijd vorderde. Om 16u30 begonnen de gevreesde, echter befaamde « pico-presentations » van 2 min lang, waarbij een prijs te rapen viel

voor de beste poster-annex-presentatie. Op de twee vorige edities (dwz. sinds deze prijzen werden ingevoerd) gingen leerlingen van onze school met de hoofdprijs lopen. « No pressure ;) », deelde de Schrijver mee, naast enkele sarcastische, flauwe grappen net voordat men de grootste congreszaal binnenliep. Wietse beet de spits af voor een volle zaal, van maar liefst 200 intelligente wetenschappers van over de hele wereld. Stress kwam om de hoek piepen, maar na een diepe zucht verliep het alsnog van een leien dakje. Alec volgde als tweede, met een stevige fundering van data-analyse

kwam hij als een dieselmotor op gang, traag maar met zekerheid en duidelijk bracht hij zijn verslag. Met passie voor zijn onderzoek moest hij echter na een stevige 3min toch afronden. Last but not least, sloot Marine dit ambitieuze trio af. Als een sondeerraket, recht op haar doel af en gaandeweg meer ontspannen. In vlot Engels, met een brede glimlach en het 'Peregrinus'-project dat binnenkort op de nieuwe ESA-raket « Ariane-6 » meevliegt, kreeg ze het publiek helemaal mee. Mission accomplished! 's Avonds stond nog een receptie op de planning, genaamd « rangers-night ». Waarbij naast de aanwezige hapjes en drank, ook sociale contacten gelegd konden worden voor mogelijke nieuwe projecten in de toekomst van SP.ACE. Na een lange avond, vele gesprekken, enkele glaasjes, ontstonden er enkele mondelinge akkoorden zoals een bezoek aan een faciliteit van studenten van de Technologie universiteit van Luleå te Zweden, waarna we zorgeloos ons nest zijn gaan opzoeken. Wat een opluchting dat de presentaties achter de rug waren.

Woensdag 4 mei 2022

Nu de eigen presentaties achter de rug waren konden we zonder stress genieten van de resterende dagen. Als beloning gingen we ontbijten in een kleine bistro waar we, als geïntegreerde toerist van Frankrijk, ieder een verrukkelijke croissant of chocolatine met versgeperst fruitsap of koffie naar binnen smikkelden. Na enkele interessante presentaties en een, zoals gewoonlijk, heerlijk buffet met variatie in keuze, stond er een excursie gepland. Een treintje en bergwandeling naar "La Rhune". De mythische bergtop van La Rhune ligt op 905 m hoogte en is een van de symbolen van Frans Baskenland, net als de tandradbaan die naar de top leidt. De tandradbaan werd in 1924 geopend en brengt elke

zomer duizenden bezoekers naar boven. Eens we boven aankwamen hadden we een ongelooflijk uitzicht op een deeltje van Spanje, niemand kan het zich inbeelden hoe mooi het er was. Zelfs wij niet, want helaas hing er die dag een dikke mistlaag die het zicht beperkte tot een tiental meter. We hebben ons dan maar opgewarmd met een lekkernij, uit het kleine Spaanse restaurantje gelegen op de bergtop. Nadien zochten we een restaurantje waar we, samen met de twee eerder ontmoette Amerikanen, zijn gaan eten. De avond eindigde ontspannen. Alec en Tristan bekeken de zenuwslopende match van de Champions league; Real Madrid - Manchester City en Marine en Wietse babbelden nog even op de kamer. Meneer de Schrijver dook vroeg zijn bed in, om het slaapttekort in te halen van de drukke weken die hieraan vooraf waren gegaan.

Donderdag 5 mei

Opnieuw gingen we donderdag ontbijten in de bistro dichtbij het casino. Dit was de laatste keer dat we er naar toe gingen, de laatste symposiumdag

al! Ook vandaag nog vele interessante presentaties op het programma. Het is wel fijn om mensen te leren kennen en dan naar hun presentatie te gaan luisteren. Dit moedigt de spreker aan bij een beetje stress. Na de presentaties werd ons gevraagd onze posters weg te halen, want de zaal moest vrijgemaakt worden voor het conference dinner! Daarna hadden we nog een uurtje om ons te gaan opfrissen en opkleden voor het galadiner. De dresscode was duidelijk: suit and tie. Toen we aankwamen hebben we nog snel een groepsfoto genomen voor het gigantisch uithangdoek. Aperitief met hapjes: ideaal om nog wat te praten en te netwerken. Rond 20 uur aan tafel voor een voorgerecht (consommé van groenten, gebraden ganzenlever en zomertruffel), hoofdgerecht (Sint-Pieters visfilet - dat kon geen toeval zijn! - met een risotto van Ossau Iratty en zwarte olijfolie en ten slotte dessert. Heerlijk! Voor het dessert nog een plechtig moment: de bekendmaking van de 'Best Pico Presentation Awards! En voor de derde keer op rij valt het college in de

prijzen: Marine Beyaert mocht onder indrukwekkend applaus haar prijs in ontvangst gaan nemen! Opdracht geslaagd, het SP.Ace team doet het weer ;-)

Vrijdag 6 mei 2022

De allerlaatste ochtend in Biarritz. Na er de vorige avond enorm van genoten te hebben valt de wekker om 6 uur zeer zwaar. Gelukkig moest er niks meer opgeruimd worden. De taxi stond niet veel later al voor de deur om ons naar de luchthaven te brengen. Eens aangekomen gingen we vlot door het inchecken en de douanecontrole waarna we nog even tijd hadden om te ontbijten om niet veel later in het vliegtuig te stappen dat ons naar Paris-Orly te brengen. Daar kwamen we toe rond de late ochtend en we haalden op de luchthaven nog snel iets om te eten. Niet zoveel later zaten we al op de bus gevolgd door de metro. Zo kwamen we Parijs-Centrum binnen geraasd. Nu was het al middag en weer het perfect moment om op zoek te gaan naar een middagbuffet, uiteindelijk eindigden we in het park net voor de bus-terminal waar unaniem beslist werd dat

het een uitgerekend moment was om nog een kort dutje in te lassen voordat we aan de 4 en half uur durende busrit gingen beginnen. Na de lange vermoeiende dag onderweg zijn, kwam er een einde aan ons mooi avontuur in het station van Brussel-Zuid waar ieder zijn eigen weg naar huis vond. Nu terugkijkend was het een wondermooi avontuur, met veel unieke kansen en nog uniekere personen die we mochten ontmoeten. We hebben enorm veel opgestoken en houden dit voor altijd bij ons. Wij, Alec, Tristan, Marine en Wietse danken dan ook meneer de Schrijver en al de sponsors om dit mogelijk te hebben gemaakt voor ons.

Marine Beyaert (6WEWI)
Wietse De Beul (6WEWI)
Alec Tilleuil (6WEWI)
Tristan Petit (5WEWI)

Geniet van de vakantie